

opusdei.org

El miracle de Mons. Àlvar: la recuperació d'en José Ignacio

La Santa Seu atribueix a la intercessió de Mons. Àlvar la recuperació del nen José Ignacio Ureta Wilson després d'una aturada cardíaca de més de mitja hora, el 2 d'agost de 2003. Aquí teniu una entrevista a Susana Wilson, mare d'en José Ignacio Ureta Wilson.

21/07/2013

–Quina edat té actualment en José Ignacio?

–El dia 10 de juliol complirà deu anys. Va néixer el 10 de juliol de 2003.

–Va néixer amb problemes, oi?

–Bé, en realitat els problemes es van manifestar força temps abans del naixement. Al gener del 2003, quan jo estava esperant en José Ignacio, ens van dir que el seu naixement no seria fàcil ja que era molt probable que naixés amb una hèrnia intestinal. Des d'aquest moment ens encomanàrem a Mons. Àlvar i resàrem la seva estampa. Quan em van fer l'ecografia, al març, el diagnòstic es va confirmar.

A principis del mes de juny em van haver d'internar a la clínica perquè l'embaràs pogués concloure feliçment. L'espera se'ns va fer eterna, van ser moments difícils ja

que el nostre fill gran es quedava a la casa i sentia el nerviosisme dels seus pares.

Quan per fi en José Ignacio va néixer pesava 1 kg i 750 grams: això per als doctors era un èxit, ja que pensaven que no pesaria més d'un quilo i mig.

-No s'havia detectat cap error al cor?

-Abans del naixement, no. Però després, els doctors, per tal de poder operar el més aviat possible aquesta hèrnia intestinal, van fer diversos exàmens, i de seguida van detectar que José Ignacio tenia una malformació cardíaca amb conseqüències greus per a la circulació de la sang.

Les crisis del cor van ser constants des del primer moment. El dissabte 12 de juliol el van operar, però tot es va complicar, perquè li va baixar la temperatura, va tenir una aturada

cardíaca i van haver d'acabar l'operació d'urgència. En els dies següents hi va haver noves crisis, i va patir un dany al cervell: tenim una ecografia del 28 de juliol que mostra canvis a la massa cerebral, amb lesions als dos hemisferis per manca d'irrigació.

Un dia vaig començar a resar en silenci, i em va semblar que els índexs de saturació d'oxigen reflectits a la pantalla d'en José Ignacio s'estabilitzaven poc a poc. Recordo que l'hi vaig dir al meu marit. En un determinat moment, la infermera de torn va passar a veure com estava, i en veure que la saturació semblava estar millor, va disminuir el respirador perquè en José Ignacio tornés a respirar per si sol de mica en mica. Aquest va ser el moment clau per reafirmar-nos en la convicció que Mons. Àlvar ens estava ajudant, i vaig tornar a insistir a més persones que, per favor, seguissin

resant a Mons. Àlvar per en José Ignacio.

Al principi la idea era aconseguir estabilitzar en José Ignacio, donar-lo d'alta i al cap d'un any operar-lo, però veient la situació els doctors van decidir fer-li una operació pal·liativa, per poder fer l'operació definitiva més tard.

En José Ignacio va ser operat del cor el 30 de juliol, a 20 dies del seu naixement, i durant les primeres 48 hores de postoperatori tot va anar molt bé. Els doctors estaven contents.

Però, de sobte, la situació va canviar.

–Què va passar?

–El dia 2 d'agost, prop de les 14:30 h, ens van demanar que anéssim immediatament a l'UCI pediàtrica de la Universitat Catòlica, perquè en José Ignacio estava molt malament. Ens vam imaginar que la gravetat era

extrema. Resàrem al llarg de tot el camí. En arribar vaig demanar veure el meu fill i em van dir que no era possible perquè l'estaven reanimant. Vaig sortir gairebé sense poder caminar dels nervis, vaig abraçar al meu sogre que es trobava allà en aquell moment i vaig començar a resar l'estampeta de Mons. Àlvar sense parar. Acabava i començava de nou, no fèiem altra cosa.

Trucàrem a diverses persones i els demanàrem que avisessin a tothom que es resés a Àlvar del Portillo demanant per en José Ignacio.

Una infermera em va explicar després que aquest dia ella va veure en José Ignacio i el va veure estrany, encara que els índexs eren normals. Van decidir fer-li un eco cardiograma, i va ser llavors quan es van adonar del vessament al pericardi i van començar immediatament les maniobres per

reduir-lo. Després va sobrevenir l'aturada.

–Un altre aturada cardíaca, com la d'abans de l'operació?

–No: aquesta aturada va durar més de mitja hora. Els metges ja el donaven per mort, perquè no reaccionava ni al massatge cardíac ni a res. Però quan estaven començant a desistir, el cor d'en José Ignacio va tornar a bategar.

Així i tot, l'hemorràgia havia estat massiva. Recordo que va ser el doctor Felipe Heusser, cardiòleg de la Universitat Catòlica, que ens va comunicar que en José Ignacio havia recuperat la freqüència cardíaca, però havia patit un vessament en el sector del pericardi i també al voltant del ronyó.

Entràrem a veure'l i el seu color era fantasmal, ens va fer molta pena. Les ungles es veien morades: segons

m'havien explicat, era conseqüència de la manca d'oxigenació.

Durant tot aquest dia les pregàries van ser intenses.

–Quan va començar la recuperació?

–A l'endemà a primera hora ens van informar que en José Ignacio havia passat bé la nit. Quan el vam anar a veure em va sorprendre el seu color saludable com el d'un nen nou-nat i que les seves ungles ja no tenien aquell color morat.

Recordo que el doctor de torn ens va comentar que el doctor Heusser havia arribat preguntant a quina hora de la nit havia mort José Ignacio. És un detall que sempre m'ha semblat sorprenent, perquè és el mateix que va preguntar el doctor al pare de sant Josepmaria quan va tenir una malaltia greu de nen.

El doctor Heusser m'ha confirmat que mai va pensar que viuria. Constantment em recalca el sorprenent de la salvació d'en José Ignacio. Un cop ens va preguntar a qui li havíem resat. Els altres doctors també estaven sorpresos.

–Ara en José Ignacio fa vida normal?

–Fa la vida normal d'un nen de la seva edat, tot i que ha hagut d'anar superant unes dificultats amb les quals altres nens no s'han trobat. Després de tot el que li va passar, pensàvem que no li quedava més alternativa que morir o, si sobrevivia, hauria de romandre postrat en un llit. Per això, per a nosaltres tot allò que en José Ignacio fa només té explicació a la llum de Déu i de la intercessió de Mons. Àlvar.

És un futbolista fanàtic. Sempre que pot es posa la seva samarreta d'Alexis

Sánchez, o de Messi, o la del seu equip, el Colo-Colo, i juga a futbol amb els amics. També li agrada el tennis, i un professor amb el que ha jugat quan hem anat al camp diu que és molt coordinat i entusiasta.

Ballant és incansable: li agrada molt la música, i se'l pot veure a casa cantant cançons inventades per ell i ballant tot tipus de ritmes. Al casament de la seva tieta va ballar sense parar fins que es va acabar la festa.

–No ha tingut seqüeles de tipus neurològic?

–En José Ignacio pren remeis per a la concentració i, com alguns dels seus companys, té una psicopedagoga que l'ajuda a avançar. Es pot dir que les dificultats que ha tingut entren dins de la normalitat. A l'escola, la lectura i l'escriptura li han costat, però ara se'n surt prou bé.

La psicopedagoga considera que en José Ignacio pot donar molt de sí i és molt astut. A vegades, quan es proposa fer alguna cosa i no li surt s'enfada, però després s'ho repensa i torna a treballar. Té la perspicàcia de captar-ho tot ràpidament, i després és capaç d'utilitzar-ho com a broma per a riure o com a argument per justificar alguna cosa. En els àpats ens fa riure molt, ja que sempre té l'humor a flor de pell.

–Com descriuria el temperament i la personalitat del seu fill?

–Sóc la seva mare, i reconec que de vegades puc perdre l'objectivitat. Però intentaré apel·lar a la realitat tant com pugui, sense deixar-me guiar pels sentiments o per l'orgull de tenir un fill com ell.

En José Ignacio és un nen alegre, entusiasta, molt motivat. També destaquen en ell la perseverança, la

poca tolerància a la frustració, una gran autoestima i la sociabilitat.

Al col·legi té molts amics amb qui s'ajunta per fer tasques, o per jugar a la Wii o la Play Station o al futbol. El conviden molt a altres cases de companys, és un líder al seu curs. També és amic de molts professors, auxiliars i alumnes més grans que ell. A la festa de l'escola va participar en un concurs de ball, i no va tenir problema per demanar el micròfon als més grans i cantar una cançó.

Una anècdota que recordem, de quan tenia vuit anys, és la d'un professor de religió que el veu arribar a l'escola amb un dolç a la mà. Amb molt entusiasme li diu a José Ignacio que aquest dolç es molt bo per prendre acompanyat d'un cafè, i ell li respon: "millor acompanyat d'una cerveseta". Aquest humor ràpid és permanent en ell.

Malgrat que l'escola no li ha estat fàcil, ha sabut ser perseverant i mai ha disminuït la seva autoestima per això. Si alguna cosa li costa, demana ajuda i cap problema.

En família és també un nen alegre, lluitador i que gaudeix de la vida. El naixement del seu germà petit, fa una mica més d'un any, el va omplir de felicitat: li canta, li parla, el porta a coll, es preocupa si plora i està pendent de qui se li acosta, per protegir-lo.

–Puc preguntar-li què ha suposat per a vostè i per al seu marit aquesta història?

–Espiritualment el que ha suposat és molt important. També ha deixat empremta en altres aspectes, però sobretot ha estat important en l'aspecte espiritual. Quan analitzem la nostra vida matrimonial, ens adonem que per a nosaltres "l'aventura" d'en José Ignacio ha estat

un procés de conversió i
d'acostament molt profund a Déu.

Va ser en aquest moment quan vam descobrir la nostra vocació a l'Opus Dei. En el meu cas, mentre reposava a la clínica, abans que en José Ignacio nasqués. I el meu marit poc temps després. Esperem que Mons. Àlvar segueixi intercedint per a nosaltres en el futur, com fins ara.

–Creu que el cas d'en José Ignacio amaga algun missatge que pugui interessar a tothom?

–És una crida a l'esperança per a tots els qui viuen dificultats. En José Ignacio és un record viu del regal que Déu ens ha fet portant-nos a aquest món, i la seva perseverança ens mostra el que significa lluitar dia a dia i donar el millor de nosaltres mateixos en les circumstàncies de la vida en què ens trobem. En moments en què les circumstàncies són

adverses, estar a prop de Déu és el que dóna la força per tirar endavant.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/el-miracle-de-mons-alvaro-la-recuperacio-den-jose-ignacio/> (01/08/2025)